

Strona główna>Wszczęcie postępowania sądowego>Europejski atlas sądowy w sprawach cywilnych>

Europejski nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym

Europejski nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym

Art. 50 ust. 1 lit. a) – sądy właściwe do wydawania europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym

Helsingin käräjäoikeus (Sąd Rejonowy w Helsinkach)

Porkkalankatu 13

FI – 00180 Helsinki

Adres pocztowy:

Box 650

FI – 00181 Helsinki

Tel.: +358 2956 44200 (centrala)

Faks: +358 29 2956 44218

E-mail: helsinki.ko@oikeus.fi

Art. 50 ust. 1 lit. b) – organ wyznaczony jako właściwy do uzyskiwania informacji o rachunku

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej [fi](#). Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki

Organem właściwym do uzyskiwania informacji o rachunku jest komornik. Wniosek o uzyskanie informacji o rachunku można wnieść bezpośrednio do komornika albo do Krajowego Urzędu ds. Egzekucji (Valtakunnanvoudinvirasto), który przekaże go komornikowi.

Dane kontaktowe Krajowego Urzędu ds. Egzekucji:

Valtakunnanvoudinvirasto

Eurooppalainen tilivarojen turvaaminen (europejski nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym)

Box 330

FI-20101 Turku

Finlandia

Tel.: +358 29 2956 65150

Faks: +358 29 2956 65159

E-mail: vvv@oikeus.fi

Dane kontaktowe komorników

Komornicy pracują w urzędach komorniczych. Nazwy i dane kontaktowe tych urzędów są dostępne w językach fińskim, szwedzkim, a niekiedy również angielskim na stronie internetowej prowadzonej przez Ministerstwo Sprawiedliwości <https://oikeus.fi/fi/>.

Art. 50 ust. 1 lit. c) – metody uzyskiwania informacji o rachunku

Metoda uzyskiwania informacji o rachunku przewidziana w prawie fińskim odpowiada metodzie wskazanej w art. 14 ust. 5 lit. a) rozporządzenia (wszystkie banki na terytorium Finlandii są zobowiązane do ujawnienia, na wniosek organu ds. informacji, tj. komornika, czy dłużnik posiada w nich rachunek).

Art. 50 ust. 1 lit. d) – sądy, do których można wnieść odwołanie od odmowy wydania europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym

Zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Helsinkach można wnieść do Sądu Apelacyjnego w Helsinkach. Zażalenie, skierowane do Sądu Apelacyjnego w Helsinkach, należy przesłać do kancelarii sądu rejonowego, który wydał postanowienie, tj. do kancelarii Sądu Rejonowego w Helsinkach. Dane kontaktowe Sądu Rejonowego w Helsinkach można znaleźć w punkcie dotyczącym art. 50 ust. 1 lit. a).

Art. 50 ust. 1 lit. e) – organy wyznaczone jako właściwe do otrzymania, przekazania i doręczenia europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym i innych dokumentów

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej [fi](#). Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki

Art. 10 ust. 2: organem właściwym do uchylenia lub zakończenia wykonywania nakazu zabezpieczenia jest komornik. Formularz uchylenia nakazu zabezpieczenia można przesłać bezpośrednio do komornika albo do Krajowego Urzędu ds. Egzekucji, który przekaże go komornikowi (zob. art. 50 ust. 1 lit. b)).

Art. 23 ust. 3: jeżeli nakaz zabezpieczenia wydano w Finlandii (Finlandia jest państwem wydania), sąd wydający (tj. Sąd Rejonowy w Helsinkach) odpowiada za przekazanie dokumentów, o których mowa w art. 23 ust. 3 rozporządzenia (zob. art. 50 ust. 1 lit. a)).

Jeżeli nakaz zabezpieczenia ma zostać wykonany w Finlandii (Finlandia jest państwem wykonania), właściwym organem państwa wykonania jest komornik. Dokumenty wymagane do celów wykonania nakazu można przesłać bezpośrednio do komornika albo do Krajowego Urzędu ds. Egzekucji, który przekaże je komornikowi (zob. art. 50 ust. 1 lit. f)).

Art. 23 ust. 5: zob. odpowiedź dotycząca art. 50 ust. 1 lit. f).

Art. 23 ust. 6: zob. odpowiedź dotycząca art. 50 ust. 1 lit. f).

Art. 23 ust. 3: komornik odpowiedzialny za wykonanie nakazu zabezpieczenia wydaje oświadczenie dotyczące zabezpieczenia środków, o którym mowa w art. 25, i przekazuje je sądowi, który wydał nakaz zabezpieczenia, oraz wierzycielowi.

Art. 27 ust. 2: organem właściwym do zwolnienia sum przekraczających kwotę podlegającą zabezpieczeniu jest komornik odpowiedzialny za wykonanie nakazu zabezpieczenia. Wniosek o zwolnienie sum przekraczających kwotę podlegającą zabezpieczeniu można przesłać bezpośrednio do komornika, który wydał oświadczenie, o którym mowa w art. 25, albo do Krajowego Urzędu ds. Egzekucji, który przekaże go komornikowi (zob. art. 50 ust. 1 lit. b)).

Art. 28 ust. 3: jeżeli Finlandia jest państwem wydania, za zainicjowanie doręczenia oraz za przekazanie dokumentów, o których mowa w art. 28 ust. 1, właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym dłużnik ma miejsce zamieszkania, odpowiada sąd, który wydał nakaz zabezpieczenia, tj. Sąd Rejonowy w Helsinkach.

Jeżeli dłużnik ma miejsce zamieszkania w Finlandii, ustalenie organu właściwego do doręczeń będzie zależało od tego, czy jakiegokolwiek rachunki bankowe, które mają zostać zabezpieczone, znajdują się w Finlandii. Jeżeli jakiegokolwiek rachunki bankowe, które mają zostać zabezpieczone, znajdują się w Finlandii, organem właściwym do doręczeń jest komornik. W takim przypadku dokumenty, które mają zostać doręczone, można przesłać bezpośrednio do komornika albo do Krajowego Urzędu ds. Egzekucji, który przekaże je komornikowi. Jeżeli jakiegokolwiek rachunki, które mają zostać zabezpieczone, nie znajdują się w Finlandii, organem właściwym do doręczeń jest Sąd Rejonowy w Helsinkach.

Art. 36 ust. 5 akapit drugi: organem właściwym do wykonania postanowienia dotyczącego środka odwoławczego jest komornik. Postanowienie dotyczące środka odwoławczego można przesłać bezpośrednio do komornika albo do Krajowego Urzędu ds. Egzekucji, który przekaże je komornikowi.

Art. 50 ust. 1 lit. f) – organ właściwy do wykonania europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej . Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki

Organem właściwym do wykonywania środków zabezpieczających w Finlandii jest komornik. Jeżeli Finlandia jest państwem wykonania, dokumenty wymagane do celów wykonania nakazu, o których mowa w art. 23 ust. 3 rozporządzenia, można przesłać bezpośrednio do komornika albo do Krajowego Urzędu ds. Egzekucji, który przekaże je komornikowi (zob. art. 50 ust. 1 lit. b))

Art. 50 ust. 1 lit. g) – zakres, w jakim rachunki wspólne i powiernicze mogą być zabezpieczone

Zajęcia ruchomości, takich jak środki pieniężne zgromadzone na rachunkach bankowych, dokonuje się zgodnie z przepisami rozdziału 8 § 7 kodeksu postępowania egzekucyjnego (705/2007), uwzględniając – w stosownych przypadkach – przepisy rozdziału 4 tego kodeksu dotyczące zajęcia.

Zgodnie z rozdziałem 4 § 11 kodeksu postępowania egzekucyjnego ruchomości będące wspólną własnością dłużnika i osoby trzeciej uznaje się za należące do tych osób w częściach równych, chyba że osoba trzecia wykaże – lub będzie to ewidentne z innych względów – że jest wyłącznym właścicielem danego składnika majątku lub że dysponuje większym udziałem w tym składniku majątku. Na podstawie tego domniemania dotyczącego prawa własności połowa środków zgromadzonych na rachunku, którego współposiadaczami są dłużnik i osoba trzecia, zostanie uznana za własność dłużnika, co oznacza, że będzie można zastosować wobec nich środek zabezpieczający (po odliczeniu kwot wyłączonych z zabezpieczenia zgodnie z art. 31).

Domniemanie współwłasności nie będzie mieć jednak zastosowania, jeżeli okaże się, że składniki majątku stanowią w rzeczywistości wyłączną własność dłużnika lub osoby trzeciej bądź że dłużnik i osoba trzecia nie są ich właścicielami w częściach równych. Osoby trzecie twierdzące, że są wyłącznymi właścicielami całości lub ponad połowy składników majątku, będą musiały przedstawić dowody na poparcie takiego twierdzenia.

Kodeks postępowania egzekucyjnego: <http://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/2007/20070705>

Art. 50 ust. 1 lit. h) – zasady mające zastosowanie do kwot zwolnionych z zajęcia

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej . Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki

Zgodnie z przepisami rozdziału 4 § 21 akapit pierwszy pkt 6 kodeksu postępowania egzekucyjnego w przypadku dłużnika będącego osobą fizyczną na okres jednego miesiąca z zajęcia zostanie wyłączona kwota odpowiadająca 1,5-krotności podlegającej ochronie części środków pieniężnych dłużnika lub innych należących do niego składników majątku, o których mowa w § 48, chyba że dłużnik będzie dysponował innym dochodem w odpowiedniej wysokości.

Przepisy rozdziału 4 § 48 akapit trzeci stanowią, że kwotę części majątku podlegającej ochronie ustala się co roku na mocy dekretu Ministerstwa Sprawiedliwości zgodnie z przepisami ustawy o krajowym indeksie emerytalnym (456/2001). Zgodnie z § 1 dekretu Ministerstwa Sprawiedliwości nr 1123 /2019 określającego wysokość objętej ochroną kwoty okresowo wypłacanych pensji lub wynagrodzenia, która nie podlega zajęciu, w 2020 r. kwota ta wyniosła 22,63 euro dziennie na samego dłużnika i 8,12 euro dziennie na pozostającego na jego utrzymaniu małżonka i pozostające na jego utrzymaniu dziecko lub dziecko małżonka do chwili wypłacenia kolejnej pensji lub kolejnego wynagrodzenia. Na potrzeby obliczeń kwoty części wynagrodzenia podlegającej ochronie przyjmuje się, że miesiąc trwa 30 dni.

Małżonek oznacza partnera, z którym dłużnik pozostaje w związku małżeńskim lub w związku równoważnym małżeństwu. Za osoby pozostające na utrzymaniu dłużnika uznaje się osoby uzyskujące dochód niższy niż kwota podlegającej ochronie części wynagrodzenia obliczona dla samego dłużnika, a także dzieci znajdujące się w podobnej sytuacji, niezależnie od tego, czy drugi partner łoży na ich utrzymanie. Świadczenia alimentacyjne uiszczane przez dłużnika mogą zostać uwzględnione zgodnie z przepisami rozdziału 4 §§ 51–53 kodeksu postępowania egzekucyjnego.

Kwota takich świadczeń zostanie wyłączona spod zajęcia bez konieczności wnoszenia o to przez dłużnika; komornik odpowiedzialny za wykonanie nakazu zabezpieczenia oraz za wyłączenie odpowiednich kwot spod zajęcia jest zatem zobowiązany – zgodnie z art. 31 ust. 2 rozporządzenia – do wyłączenia odpowiedniej kwoty spod zajęcia z własnej inicjatywy.

Art. 50 ust. 1 lit. i) – opłaty, o ile są one pobierane przez banki za wykonanie równoważnych nakazów krajowych lub za udzielanie informacji o rachunku, a jeśli tak – informacje o tym, na której stronie spoczywa obowiązek uiszczenia tych opłat

Zgodnie z prawem fińskim banki nie są uprawnione do pobierania opłat za wykonanie równoważnych nakazów krajowych ani za udzielenie informacji o rachunku.

Art. 50 ust. 1 lit. j) – skali opłat lub innego zbioru zasad określających należne opłaty pobierane przez jakiegokolwiek organ lub inny podmiot zaangażowany w przetwarzanie lub wykonywanie nakazu zabezpieczenia

Komornicy pobierają opłatę w wysokości 225 euro za wykonanie nakazu zabezpieczenia. Wysokość tej opłaty regulują przepisy § 2 akapit 5 ustawy o opłatach egzekucyjnych (34/1995) i przepisy § 5 akapit pierwszy pkt 3 dekretu o opłatach egzekucyjnych (35/1995). Zgodnie z § 4 akapit trzeci ustawy o opłatach egzekucyjnych opłatą można obciążyć wyłącznie wnioskodawcę, a nie dłużnika.

Opłacie nie podlegają czynności podejmowane przez komornika w toku postępowania służącego uzyskaniu informacji o rachunku zgodnie z art. 14 rozporządzenia.

Art. 50 ust. 1 lit. k) – wskazanie, czy równoważnym nakazom krajowym przyznaje się tę samą czy wyższą rangę

Środki zabezpieczające przewidziane w prawie fińskim nie mają pierwszeństwa przed nakazem zabezpieczenia. Podstawę prawną stanowią przepisy rozdziału 4 § 43 kodeksu postępowania egzekucyjnego, zgodnie z którymi zajęcie lub inny środek zabezpieczający pozostają bez uszczerbku dla możliwości wykonania takiego nakazu.

Art. 50 ust. 1 lit. l) – sądy lub organy egzekwowania prawa właściwe w kwestii przyznania środka odwoławczego

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej . Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki

Art. 33 ust. 1: Sąd Rejonowy w Helsinkach. Dane kontaktowe tego sądu można znaleźć w punkcie dotyczącym art. 50 ust. 1 lit. a).

Art. 34 ust. 1: komornik. Wniosek o środek odwoławczy można przesłać bezpośrednio do komornika albo do Krajowego Urzędu ds. Egzekucji, który przekaże go komornikowi. Dane kontaktowe można znaleźć w punkcie dotyczącym art. 50 ust. 1 lit. b).

Art. 34 ust. 2: Sąd Rejonowy w Helsinkach. Dane kontaktowe tego sądu można znaleźć w punkcie dotyczącym art. 50 ust. 1 lit. a).

Art. 50 ust. 1 lit. m) – sądy, do których należy wnieść odwołanie, i termin na złożenie takiego odwołania, jeśli istnieje

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej . Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki

Zażalenie na postanowienie dotyczące środka odwoławczego wydane przez Sąd Rejonowy w Helsinkach można wnieść do Sądu Apelacyjnego w Helsinkach. Zażalenie, skierowane do Sądu Apelacyjnego w Helsinkach, należy przesłać do kancelarii sądu rejonowego, który wydał postanowienie, tj. do kancelarii Sądu Rejonowego w Helsinkach.

Termin na wniesienie zażalenia wynosi 30 dni od dnia wydania postanowienia przez sąd rejonowy lub od dnia udostępnienia postanowienia stronom. Zażalenie należy przesłać do kancelarii sądu rejonowego do końca dnia roboczego w dniu upływu wyznaczonego terminu. Dzień roboczy kończy się o godz. 16.15.

Zażalenie na postanowienie dotyczące środka odwoławczego wydane przez komornika można wnieść do sądu rejonowego rozpoznającego zażalenie zgodnie z rozdziałem 11 § 2 kodeksu postępowania egzekucyjnego. Zażalenie, skierowane do sądu rejonowego, należy przesłać do urzędu komorniczego, w którym pracuje komornik, który wydał zaskarżone postanowienie. Dane kontaktowe komornika można znaleźć w punkcie dotyczącym art. 50 ust. 1 lit. b). Środki odwoławcze dotyczące wykonania rozpoznają następujące sądy rejonowe: Sąd Rejonowy dla Wysp Alandzkich, Sąd Rejonowy w Helsinkach, Sąd Rejonowy dla regionu Länsi-Uusimaa, Sąd Rejonowy dla regionu Oulu, Sąd Rejonowy dla regionu Pirkanmaa, Sąd Rejonowy dla regionu Pohjanmaa, Sąd Rejonowy dla regionu Sawonii Północnej, Sąd Rejonowy dla regionu Päijät-Häme i Sąd Rejonowy dla regionu Finlandii Właściwej. Środek odwoławczy rozpoznaje sąd rejonowy, w którego okręgu zastosowano dany środek wykonania. Dane kontaktowe odpowiedniego sądu można znaleźć pod adresem <https://oikeus.fi/fi/>

Termin na wniesienie zażalenia wynosi trzy tygodnie. Bieg wspomnianego trzytygodniowego terminu rozpoczyna się w dniu wydania postanowienia, jeżeli zainteresowana osoba została powiadomiona o tym fakcie z wyprzedzeniem lub jeżeli była obecna przy wydaniu postanowienia. W przeciwnym wypadku bieg terminu na wniesienie zażalenia rozpoczyna się w dniu, w którym zainteresowana osoba została powiadomiona o wydaniu postanowienia.

W przepisach rozdziału 3 § 39 akapit drugi kodeksu postępowania egzekucyjnego określono, kiedy adresata postanowienia uznaje się za poinformowanego o wydaniu postanowienia przesłanego pocztą tradycyjną lub elektroniczną. W braku dowodów przeciwnych doręczenie uznaje się za skuteczne po upływie trzech dni od dnia wysłania wiadomości drogą elektroniczną lub po upływie siedmiu dni od daty wysłania pisma pocztą tradycyjną lub złożenia go w placówce przyjmującej przesyłki pocztowe. Pismo musi być opatrzone datą jego nadania lub złożenia w placówce pocztowej.

Zażalenie należy przesłać do urzędu komorniczego, w którym pracuje komornik, który wydał zaskarżone postanowienie, do końca dnia roboczego w dniu upływu wyznaczonego terminu. Dzień roboczy kończy się o godz. 16.15.

Art. 50 ust. 1 lit. n) – opłaty sądowe

Wysokość opłat sądowych i opłat za wniesienie zażalenia regulują przepisy ustawy o opłatach sądowych (1455/2015). Wysokość opłaty za wniesienie do sądu wniosku o wydanie nakazu zabezpieczenia odpowiada wysokości opłaty za rozpoznanie środków zabezpieczających na mocy prawa krajowego. Zgodnie z ustawą o opłatach sądowych wysokość opłat za rozpoznanie takich środków zabezpieczających jest obecnie powiązana z wysokością opłaty za przeprowadzenie rozprawy w postępowaniu głównym dotyczącym roszczenia lub prawa powoda.

Wysokość opłaty zależy zatem od specyfiki postępowania głównego, które doprowadziło do wydania nakazu zabezpieczenia. Jeżeli postępowanie główne było postępowaniem spornym, zgodnie z § 2 ustawy o opłatach sądowych opłata należna od postępowania w przedmiocie wniosku o wydanie nakazu zabezpieczenia przed sądem rejonowym będzie wynosiła maksymalnie 500 euro. Opłaty sądowe mogą być niższe, jeżeli np. postępowanie główne jest postępowaniem uproszczonym, o którym mowa w rozdziale 5 § 3 kodeksu postępowania sądowego: wysokość opłaty sądowej może wynieść 65,86 euro lub 250 euro w zależności od rozstrzygnięcia, jakie zapadło w postępowaniu głównym, oraz od tego, czy pozwany zaskarżył wydane orzeczenie.

W przypadku sądu apelacyjnego maksymalna wysokość opłat sądowych wynosi 500 euro.

Opłatę sądową pobiera się po zakończeniu postępowania, tj. po wydaniu przez sąd orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.

Nie pobiera się opłaty sądowej od wniesienia środka odwoławczego od nakazu zabezpieczenia.

Ustawa o opłatach sądowych: <http://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/2015/20151455>

Art. 50 ust. 1 lit. o) – języki akceptowane do celów tłumaczenia dokumentów

Fiński, szwedzki i angielski.

Ostatnia aktualizacja: 22/03/2021

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.